

so obdelovali zemljo, in nagledovali delavce. Ker se stanu pri *Hančiču* je velelo: »Hof«, je moralo nekda tam naj imenitniše poslopje stati, in tam je stanoval oskrbnik kloster-skih posestev. Še zdaj cela stavba kaže, da so v tem dvoru bile nekda celice za menihe.

Kedaj se je cirkva sv. Miklavža postavila, ne more se dognati. Ako je številki MIII na stebri ugodnih vrat verjeti, bi že leta 1003. tam stala kaka kapela. V starih pismih se naj preje omenja 10. Junia 1251.

Istega dne in leta se je s pismom danem v Blekovci odpovedal Seifrid žlahnik Marenberški zavetji in varuštvi cirkve sv. Miklavža v Wolfsbachu, ktere pravice so si njegovi predniki po krivem prilastovali, in je cirkvo in njene dohodke sopet izročil Leutoldu, opatu šentpavlovskemu. Drugokrat se imenuje cirkva sv. Miklavža v pismu danem v Bleiburgu 10. Julia 1335.

Istega dne in leta je s pismom danem v Bleiburgu *Konrad žlahni Auffenstein*, deželni glavar Koroškega vojvode, izročil cirkvo sv. Miklavža v »Wolfspachu« opatu sv. Pavlovskemu, črez katero je bil varuh, in si je hotel, ker je imel slovenjegraško grajšino v najem, cirkev prilastiti, a ko se je opat pri višji gospodski potožil, se je pravici na cirkev odpovedal, in ona je zopet postala lastina sv. pavlovskega klostra. Sv. pavlovski Benediktinci so pozneje svoja posestva ob Sečnici prodali, kupili so jih rothen-turnški gospodje in kmeti so bili postavljeni pod rothen-urnško gospodsko, desetino pa so tudi morali dajati starotržkim župnikom, cirkva pa je kot podružnica bila izročena farnej cirkvi sv. Pankraca na Gradu.

Cirkva sv. Urbana se v starih pismih omenja naj preje leta 1391. Tistega leta je postavil župnik sv. Pankraca na Gradu svojega kaplana *Johana*, sina slovenjegraškega kovača *Martina* k podružnici sv. Urbana, da je tam stanoval, in ob nedeljah in praznikih službo božjo opravljal.

Staritrq na god sv. Antona Pučavnika 1883.

Martin Terstenjak,
župnik.

Odkritje spomenika Gajevega. Kakor smo že poročali v zadnji številki, odkrili so dne 27. kimovca v Krapini spomenik dr. Ljudevitu Gaju. Poleg obilega národa iz okolice, meščanstva krapinskega in rodbine Gajeve so se zbrali v slavnostno okrašenem mestu poslanci jugoslovanske akademije, zagrebškega vsenčilišča, »Matice Hrvatske«, »Društva sv. Jeronima«, »Pedagoškega književnega zbora«, dōkaj književnikov, pevski društvi »Kolo« in »Sloga« i. t. d. Po službi božji so šli gostje na trg, kjer je bila za odličnjake pripravljena tribuna nasproti spomeniku. Vojaška godba je zaigrala Zajčovo pesem »U boj«, navedeni pevski društvi pa sta odpeli národno himno hrvaško »Liepa naša domovina«. Tajnik slavnostnega odbora g. Gedeon pl. Stauduar je prečital spomenico, in g. Andrija Fijan je deklamiral slavnostni proslov, katerega je zložil g. Božidar Kukuljević, sin Ivana Kukuljevića. Nató je župnik g. Ivan Jakovina v daljšem govoru slikal delovanje Gajevo in zajedno črtal tedanje politiško, kulturno in družabno razmerje hrvaško. Gaj je rodil Jelačića, Jelačić Strossmayerja. — Po slavnostnem govoru je še na kratko izpregovoril podžupan varaždinski g. Štrbac, na čegar znamenje se je končno odkril spomenik: krasno poprsje Gajevo, delo Rendičeve, na ukusno izdelanem stojalu. Národ je navdušeno klical »Slava Gaju!« »Živio Rendić!«, različni zastopniki in posamična društva pa so položila vence na spomenik, mimo drugih v imeni zagrebškega mesta grof Kulmer in v imeni »Národnih Novin« g. Ibler po jeden srebrn lovorjev venec. Po slavnosti je bil banket in potem še ljudska veselica.

Izveštaj Matice Hrvatske za upravno leto 1890. ima nastopno vsebino: Upravni odbor, poverjeniki, poročilo o velikem zboru dne 14. rženega čveta leta 1891., umrši ustanovniki (počenši od leta 1842.), člani »Matice Hrvatske« leta 1890., končno

pravila, književne razpise in imenik ónih knjig, katere je dosihdob izdala »Matica« za svoje člane (110). Članov je štela v upravnem letu 1890. vsega skupaj 7787, med katerimi jih je, kar nam sôsebno prija, 289 na Slovenskem. Želeti bi bilo, da bi to število še naraslo, zakaj »Matica Hrvaška« res podaja članom svojim leto za letom lepšega berila. Vsak ustanovnik plača 50 gld. v desetih rokih, vsak član 3 gld. na leto. Za slovenske člane je izdala »Matica Hrvaška« poseben »Rječnik hrvatsko-slovenski«, katerega dobi brezplačno sléharn Slovenec, ki se vpiše med nje člane.

»Zadruga Malović« se imenuje nova ljudska veseloigra, katero je nedavno dr. Derončin izročil intendanciji zagrebskega gledališča. Igra obseza dôkaj ljudskih prizorov, zlasti tretje dejanje se končuje z burnim ljudskim prizorom, kateremu je treba obilo igralcev. Gospod Faller je obetal, da zloži glasbo od národnih napevov, katere je odločil pisatelj sam; takisto se bodo za kuplete porabili národní napevi. Nekateri se bodo po želji pisateljevi proizvajali s tamburico.

Himna Černohorská a piseň „Onam, Onamo!“ Znani nabiratelj slovanskih národnih pesmij, g. Ludvik Kuba v Poděbradích na Českem je izdal za klavir in petje krasno opravljeno himno črnogorsko (besede Sundečičeve, napev Šulcev) in pesem črnogorskega kneza Nikole I. »Onamo, onamo!« Českmu prevodu je dodan tudi izvirni tekst obeh pesmij. Cena 1 gld.

Spomenik Milutinovičev. Odbor za spomenik Milutinovičev v Sarajevu nam naznanja, da se je morala namerjana svečanost v slavo Simovo dné 5. vinotoka odložiti, ker ni došlo zadosti darov. Obrača se torej iz nova do vseh prijateljev Srbstva, da mu po svojih močéh pomagajo zvršiti to lepo národno podjetje.

J. A. Gončarov, jeden najobljubljenějšíh pisateljev ruskih, čegar romani so preloženi do malega v vse jezike evropske, umrl je dné 27. kimovca v Peterburgu.

Prisega iz leta 1627. Jest Gregor Schiffrer perscheschem Gospudi Bogu Ozhetu nebeschkinu, de sem iest Morzino ta meni faupana Torbiza sdinarmi na negouu samu begorouanie Vgoreniaufsi supet zhes daul iuu ischroziul. koker meni. — Zraven slovenskega teksta se nahaja tudi nemški, ki slôve: Ich Gregor Schiffrer schwere Zu Gott dem Allmechtigen das Ich dem Morczina die mir anuertraute Torbiczen mit gelt auff sein selbst begern Zu Oberndorff widerumb Zugestellt Vnd anghendigt habe. Als mir etc. — Tâ omenjena vás je Gorenja vás v poljanski dolini na Gorenjskem. Dr. Fr. Kos.

Listnica. Fr. V. Vaša reklamacija je popolnoma nepotrebna, ker smo »Vzdih« že davno zadušili. — R. Takšne pesmi ne sodijo v »Zvon«; pošljite jih »Vrtcu«. — Aliquis. Jedno! — J. K—r. Vi ste samouk, zato poslane pesmi nečemo soditi prestrogo. Za tisek sevéda ni. — Suhin. Z nekaterimi popravami morda kdâj pozneje. — Alastor. Poslane pesmi priobčimo o priliki. Pošljite nam še kaj!

Popravek. V pesmi »Pri molitvi« v »Zvonu«, 8. št., na prvi strani v 9. kitici 3. vrsti beri namesto čas — čas. Dalje v sonetu 7. na strani 474. v 3. kitici, prvi vrsti, namesto svetove cvetove.

„Ljubljanski Zvon“

izhaja po 4 pole obsežen v veliki osmerki po jeden pot na mesec v zvezkih ter stoji vse leto 4 gld. 60 kr., pol leta 2 gld. 30., četrt leta 1 gld. 15 kr.

Za vse neavstrijske dežele po 5 gld. 60 kr. na leto.

Posamezni zvezki se dobivajo po 40 kr.

Izdajatelj Janko Kersnik. — Odgovorni urednik dr. Ivan Tavčar.

Upravištvo »Národna Tiskarna« Gosposke ulice št. 12. v Ljubljani.

Tiska »Národna Tiskarna« v Ljubljani.